Това е една от топ регресиите! Росица е моя близка приятелка още от студентските години - одухотворена и светла, чиста личност, с усет за словото и музиката.

Росица: Пътят ми към майчината утроба е доста изчистен. Нямам колебание. Вървя напред. Чувствам се устремена към нещо. Усещам спокойствие, увереност. Знам къде отивам и какво трябва да направя. Имам чувството, че е нещо неминуемо. Отстрани има като две стени. Трябва да вървя по този път, към този живот!

Борислав: Сега тръгни обратно по този път и се изкачи до духовната сфера, където си била, преди да се въплътиш!

Росица: Започва да става много светло. Светлината се увеличава… Сега влизам в голяма светлина и се озовавам на нещо като връх… връх от светлина, малко заоблен. Отгоре съм и гледам. Имам чувството, че притежавам голяма свобода за действие… Чувствам се свободна. Имам вътрешна хармония…

Борислав: Сега трябва да се появи твоят духовен Учител… Опиши ми го как изглежда!

Росица: Видях светкавица, енергия. Представя ми се като огън… Имам много силна връзка с огъня. Много интересно, че се появи образ… малко строг… прилича много на брат Ангел от Варна, който беше цигулар и архитект. Има строго и любящо излъчване. Седи сякаш на дистанция от мен. Излъчва доброта и любов, но не ми позволява всичко. АРУХИМ се казва. Един от водачите ми е… Сега виждам като огнен кръг, като голямо светлинно петно или сфера другия духовен водач – някакъв образ, който много ми напомня индийски образ… Нещо като образа на Бабаджи, но не е точно същото… С коси, разпилени на вятъра… огнени. Дали не е свързан с АГНИ ЙОГА? Името му е ОГОН и е свързано с огъня и с Индия. Появиха ми се Хималаите – много високи, остри зъбери. Сякаш в момента съм там. Има скали около мен. Аз седя там и се виждам в медитация. Потънала съм… Сякаш много време седя. Мисля, че съм мъж, с кръстосани крака. Имам само нещо около кръста и някакво подобие на дрехи, но много тънки. Веят се или висят по мен… Може да са малко скъсани. Край мен няма други хора. ВАСУНДХАРА е името ми. Около 40 годишен съм.

Борислав: Опиши ми какво изпитваш по време на медитацията!

Росица: Бяла светлина, радост… Понася се нагоре и сякаш стига до небето. Светло и красиво е… Блаженство. Една бяла радост, щастие… Бели потоци от светлина. Оттук идва желанието ми да се усамотявам в тоя живот и затова ми е така трудно сега, а тогава ми е било много хубаво.

Борислав: Добре, придвижи се сега към последния си ден от този отшелнически живот и ми кажи къде си, как изглеждаш и как се чувстваш.

Росица: С побелели коси съм и тъмна кожа, с матово лице… хубаво. На 74-75 години. Щастлив съм и зная, че е дошъл моментът да си замина. Не съм в планината, а в някакъв дом. Сам съм. Заминавам си с радост. Сякаш са ми казали, че е дошъл моментът.

Борислав: Премини към сцената на смъртта, да видим какво се случва…

Росица: Излязох от тялото си с щастливо усещане. Тръгнах в тунел… След тунела започна да става много светло. Изпитвам чувство на освободеност – като птица. Влязох в Светлината. Но се обърнах назад, за да си видя живота… Усещам някаква неудовлетвореност от току-що изживения живот. Не съм го използвала по най-добрия начин. Можел съм и много други неща да направя. Малко е като… самоосъждане. Не съм си изпълнила на 100% програмата. Малко съм се отклонил и не съм постигнал това духовно ниво, което съм си мислел, че трябва да постигна. Изпитвам едновременно съжаление и желание да продължа… Продължавам напред в някакво неопределено пространство. Все още си нося индийския образ – с него съм си. Появява се магнетизъм някакъв. Отивам към духовно училище. Виждам голям палат – очертания от Светлина. Като земно училище, но цялото е светлинно и много красиво и чисто отвътре. Имам чувството, че не трябва да стоя там постоянно. Пристъпвам с благоговение към него. Вътре има същества на много по-висока йерархия от мен. Изпитвам желание да им се поклоня. Много са подвижни – сякаш за тях няма измерения и са навсякъде… някак безплътни са. Излъчват любов към мен… Осъзнавам, че още не съм за там, но силното ми желание да видя тези същества ме е завело там. Казват ми, че трябва да се върна

пак на Земята… В следващия момент изпитвам силно желание да се върна отново на Земята… Постепенно се усилва това желание… Приближавам се към Земята… Все още съм дух… Виждам отгоре Земята в зелено и синьо. Много красива планета! Усещам хем желание да сляза, хем малко страх да се потопя отново в материята. В един момент си казвам, че трябва да скоча в земната аура. Сякаш ме всмуква нещо и започвам да слизам по тунел… О, ужас! В един момент се озовавам в някакво затворено пространство. Чувствам се ограничена… В даден момент вече съм излязла и виждам дървета, поляна, вода. Жена на 30 - 33 години съм. Със свободно падаща масленозелена рокля до подколената. С къс ръкав е. Има като дупки… малко ажурно. Савина се казвам. 19 век е. Балканските ширини на Европа. Много съм щастлива и радостна се разхождам сама… (След това описва завръщането си в къщата, където живее и хората, с които живее – бел. На Б. Р.) Не мога всичко да споделям с тези хора – не ги чувствам духовно близки… Имам духовни търсения, които не са подкрепяни от моите роднини – в християнско семейство съм, но аз сякаш не съм християнка. Пак ме влекат източните учения и медитацията… В последния ден от живота си съм на 78 години. Поотслабнали са ми силите. Пак съм в къщата и някой всеотдайно се грижи за мен… помощничка, много мило същество – сина ми в настоящия живот. Тогава е била привързана към мен, но аз не съм била докрай благодарна и признателна. Давала е, а не е получавала толкова отдаденост и любов от мен… Когато настъпва смъртта на тялото, ме засмуква бързо Светлината и сякаш цялото ми тяло изтръпва. В духовния свят виждам цветя – светлинни… Светлината образува форми. Може би затова моят псевдоним е Розвита. Поляна с цветя и едно щастливо усещане. Моят духовен водач ми казва, че трябва да дам това, което имам да давам на тази душа. Не съм се изплатила достатъчно. И трябва да приемам всичко от тази душа. Освен това все съм си подбирала да бъда сама, а сега – в настоящия си живот, не мога да бъда сама… и не трябва! Сега аз трябва да се грижа…

Борислав: А откъде идва твоята музикална дарба?

Росица: Това не е от един живот… Направо животи наред… Няколко живота са това. Едното, което е… е класическата музика от 18 век по време на немските класици. Имам силна връзка с немската класика. Направо съм влюбена сякаш и съм изпълнявала тази музика. Обожавала съм я! Връщам се назад… много отдавна – още преди Христа… в много древен храм. Белезникави камъни… Може би мрамор. Пак съм се обрекла на духовното, на Бог. Обещала съм си, че само ще пея… Нещо като жрица, която пее… Не само съм пеела, а е трябвало и да пророкувам. Божеството е мъжко… Бог, който много обичам! Сякаш той е женихът ми.

Борислав: Опитай се да чуеш музиката, песните, които пееш…

Росица: Бавни са мелодиите, а аз имам висок глас и много вдъхновено пея. Сякаш изпадам в транс… Това е сякаш моята молитва – мисълта, че трябва да съм много чиста.

Борислав: А какво ще кажеш за взаимоотношенията между нас през вековете?

Росица: Две неща: едното е някаква връзка… ересите през 10 век… богомилство евентуално. Виждам планина. В една община сме. И двамата сме мъже. Твоето име с В. Звучеше старобългарско… като Варил или Варал. А аз съм…нещо с БОГ започва името ми… Богдан. Аз съм си го избрала. Тук е и нашият приятел П. Много плътно до нас е. Виждам и А. от Пловдив… като много светъл образ – чистота струи от този образ. Доста трябва да се трудим и да обработваме земята – сами да си произвеждаме благата. Чувства се любов, хармония и радост. Второто: във високите планини – в Хималаите. Не е много скоро това. Може би е 12 – 13 век някъде. Ти си бил също един от медитиращите там – от силно стремящите се към духовно просветление. Използвали сме еднакви духовни практики за медитация. Името ти завършва на ЧАНДРА, но е доста дълго. А започва с РА. Две или три имена са.

Борислав: Искам да видиш как изглежда Книгата на твоя живот и да ми я опишеш!

Росица: Видях страници… Една огромна Книга. Моята Книга на живота е. Зае ми целият хоризонт. Свързах я със зеления цвят… с живота… Като някакво огромно дърво с корен, а горе листата са като страници. От корена сякаш изникват страница след страница… И е нещо живо! Могат да се разгръщат, но повечето са затворени. Не може всеки да ги отвори. Има сякаш две-три отворени, а другите са прилепнали една до друга. Името на душата ми е АВЕРУНИ. Означава ДОШЪЛ ОТ СЛЪНЦЕТО. Има връзка със Слънцето, Огъня и Духа. По-строгият водач ми се усмихва. Засега не иска да ми показва нищо друго от Книгата на живота. Духовните ми водачи са доволни от мен. Почти не се откланям. Казват ми, че трябва да съм малко повече отворена към хората и да не бъда толкова скована.

Борислав: Сега искам да се придвижиш до своята група сродни души и да ми я опишеш!

Росица: Категорично това са души, свързани с БЕИНСА ДУНО. Там имаме много здрава спойка на 101%. Това са около 10-12 души, които са ми най-близки. Но около нас има и по-голяма група – около 100 души, които са пак от нашата група. И около тях други души, които не им знам броя, но плуваме с тях в едно море. Облеклото ни е еднотипно, но не е едно и също. Свободна е дрехата. Цветът е бял, бяло-жълто, кремаво. Има едни кремави цветя… В най-близкия кръг е любимата ми баба. Една друга душа се доближава до мен… О, това е К. от Нова Загора. Още една кръжаща душа – С. от Търговище. Но не съм сигурна, че са от най-близкия кръг души.

Борислав: Кое ви обединява в един кръг души?

Росица: Два преплетени кръга, които имат общ сегмент. От едната страна са по линия на Учителя Беинса Дуно, а другият кръг – там, където е баба ми… връзка на любов – души, с които много сме се обичали, но не са имали моите духовни търсения. Души от общия сегмент сте ти и К.

Борислав: Сега искам да си придвижиш към Вечния Извор на Живота – Бог, и да ми опишеш това, което виждаш и чувстваш!

Росица: Една малка струя светла вода… Изтъкана е от светлина. И в един момент… със светлинна скорост се приближих. И всичко е като един душ… Все едно се къпеш в светлина… Облива те нежно… Чувство на огромна радост… на блаженство. И е толкова светло! Сякаш имам хиляди очи… Самите ми очи сякаш са светлина. И като че ли цялата светлина е проникнала в мен. Целият страх изчезва там. Нищо страшно няма… каквото и да се случи!

Борислав: Сега си придвижи напред във времето и виж себе си в сцена от своя живот след три години!

Росица: Пея и изнасям концерти на сцена. И съм много щастлива, вдъхновена! Виждам и сина ми като по-голямо и разумно момче. Поизправили сме отношенията си и е изчезнало напрежението между нас.